

Sygnatura akt XVIII C 1236/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Ławrynowicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Jeżewska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 r. w Poznaniu

sprawy

z powództwa

Stowarzyszenia (...) w W.

przeciwko

A. F.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 4.892 (cztery tysiące osiemset dziewięćdziesiąt dwa) złote wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 18 maja 2016 r. do dnia zapłaty;
2. kosztami procesu w całości obciąża pozwaną i w związku z tym:
 - a) zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1.162 tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - b) nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu 140,16 zł tytułem kosztów stawiennictwa świadków.

/-/ SS O Magdalena Ławrynowicz

Sygnatura akt **XVIII C 1236/16**

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 18 maja 2016 r. powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. (KRS numer (...)) wniósł o wydanie przeciwko pozwanej A. F. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwana ma zapłacić powodowi w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 4.892 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Ewentualnie, w przypadku wniesienia sprzeciwu lub skierowania sprawy do trybu zwykłego, powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz określonej wyżej kwoty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Reprezentuje autorów, będących członkami (...)u, twórców, którzy nie będąc członkami Stowarzyszenia powierzyli swoje utwory pod ochronę oraz członków ponad stu zagranicznych związków ochrony praw autorskich, z którymi (...) ma podpisane

umowy o wzajemnej reprezentacji. Sprawowanie przez (...) zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zostało potwierdzone zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki /M.P. Nr 45 poz. 641 z 1998 r./. (...)owi jako organizacji zbiorowego zarządzania przysługuje domniemanie, że jest upoważniony do zarządzania i ochrony praw autorskich. Pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystywała utwory słowne, muzyczne, słowno – muzyczne i choreograficzne autorów oraz kompozytorów chronionych przez powoda. Strony postępowania od dnia 15 kwietnia 2014 r. łączyła umowa nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanej niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie utworów ze swego repertuaru z nośników dźwięku podczas wesel i dyskotek, w sposób określony w umowie, w ramach prowadzonej przez pozwaną działalności w lokalu Restauracji (...) w K., przy ul. (...). Pozwana zobowiązana była do regulowania wynagrodzenia autorskiego w wysokości 292 zł miesięcznie, w sposób i w terminie określonym w umowie powiększonego o stawkę podstawową 23% VAT, tj. 359,16 zł miesięcznie. Pozwana nie uregulowała należności, wobec czego powstało zadłużenie, którego powód dochodzi niniejszym pozwem. Powód wyjaśnił, że dochodzi wynagrodzeń autorskich w wysokości 4.669,08 zł za okres od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. oraz od października 2015 r. do lutego 2016 r., natomiast skapitalizowane odsetki umowne za powyższy okres wynoszą 222,92 zł. Powód wskazał także, że wzywał pozwaną do dobrowolnego uregulowania zadłużenia, jednak pozwana nie podjęła próby ugodowego rozwiązania sprawy, przy czym nie zakwestionowała zadłużenia.

W dniu 2 czerwca 2016 roku wydano w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwana w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że w okresie objętym pozwem nie wcieliła w życie zapisów umowy licencyjnej na publiczne odtwarzanie utworów, z uwagi na fakt, że lokal wynajęty przez nią od Zarządu Gminnej Spółdzielni (...) chłopska” w K., w którym miała prowadzić działalność gospodarczą do dnia wniesienia sprzeciwu nie uzyskała zgody Nadzoru Budowlanego w M. na prowadzenie takiej działalności. Nadto pozwana wskazała, że w lokalu tym nigdy nie organizowała wesel ani dyskotek, jak też, że o zaistniałej sytuacji wielokrotnie informowała powoda i uzyskiwała informację o anulowaniu wystawianych jej przez (...) rachunków.

W piśmie procesowym z dnia 1 grudnia 2016 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem wskazując na ich dwuletni termin przedawnienia. W piśmie tym pozwana podniosła także, iż zgodnie z ustną umową faktury miały być wystawiane po zorganizowaniu imprezy, ustalenia te jednak nie znalazły odzwierciedlenia w zawartej pomiędzy stronami umowie pisemnej, w związku z czym pozwana została oszukana. Nadto pozwana wskazała, że o swoich zastrzeżeniach co do treści umowy pisemnej niezwłocznie poinformowała powoda i skutecznie odstąpiła od umowy.

W piśmie procesowym z dnia 8 grudnia 2016 r. powód podniósł, że łącząca strony umowa licencyjna została zawarta na wniosek pozwanej i zaprzeczył by strony zawarły ustną umowę ustalając odmienne, aniżeli w pisemnej umowie licencyjnej, warunki jej wykonywania. Powód wskazał, że w październiku 2014 r. pozwana zapłaciła należność wynikającą z umowy licencyjnej w związku z czym nie mają uzasadnionych podstaw twierdzenia pozwanej, jakoby płatności miały być realizowane po zorganizowaniu imprezy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 90 z 2006 roku poz. 631 z późn. zm.). Repertuar (...) stanowią utwory: słowne, muzyczne, słowno – muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne autorów polskich i zagranicznych, którzy osobiście bądź przez swoich następców prawnych lub na podstawie umów o wzajemnej reprezentacji z autorskimi związkami zagranicznymi, udzieliли (...)owi prawa do reprezentowania ich na polach eksploatacji.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: odpis pełny Krajowego Rejestru Sądowego powoda (k. 7 – 10, umowa licencyjna na publiczne odtwarzanie utworów w trakcie imprez przy muzyce mechanicznej z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k. 12 – 15).

Pozwana A. F. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P.U.H. (...) z siedzibą w M. (64 – 400). Pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r. pozwana złożyła wniosek o zawarcie z powodem umowy licencyjnej. We wniosku tym pozwana zadeklarowała wykonywanie utworów „na żywo” przez muzyka lub zespół muzyczny podczas zabaw oraz odtwarzanie utworów („muzyka mechaniczna”) za pomocą urządzeń technicznych w trakcie dyskotek i imprez okolicznościowych, bankietów. Jednocześnie pozwana wskazała, że w prowadzonym przez nią lokalu Restauracji (...), przy ul. (...) w K. (64 – 420) od miesiąca października 2014 r. do kwietnia 2015 r. odbywać się będą imprezy w każdą sobotę.

Od dnia 15 kwietnia 2014 r. między powodem a pozwaną, prowadzącą działalność gospodarczą, obowiązywała umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanej niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie utworów ze swego repertuaru w lokalu Restauracji (...), za pośrednictwem odtwarzacza dźwięku, do których zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 2 i § 3 umowy). Z tytułu udzielenia licencji pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 292 zł netto stanowiącej należność za jeden miesiąc (okres rozliczeniowy). Strony uzgodniły, że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ustęp 2 umowy). Wynagrodzenie podlegało także zmianie (waloryzacji) w okresach rocznych liczonych na dzień 1 kwietnia, począwszy od dnia 1 kwietnia 2015 r. z uwzględnieniem średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku, ogłaszanego przez Prezesa GUS. Strony uzgodniły, że waloryzacja na dany rok będzie dokonywana, o ile od ostatniego ustalenia wysokości stawki ceny towarów i usług konsumpcyjnych wzrosną nie mniej niż 1%. Nadto zgodnie z postanowieniami umowy waloryzacja stawki dokonywana miała być także w przypadku, gdy w każdym z kolejnych trzech lat wskaźnik będzie niższy niż 1%, zaś suma wskaźników za cały okres trzyletni przekroczy 2,5% (§ 5 ustęp 4 umowy). Z zapisu § 6 ustęp 1 umowy wynikało ponadto, że powód będzie w ostatnim dniu miesiąca wystawiał fakturę VAT za okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ustęp 2 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury.

Strony postanowiły również, że umowa wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2014 r. (§ 11 ustęp 1 umowy) i zostaje zawarta na czas nieokreślony (§ 11 ustęp 3 umowy), z możliwością jej wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem wypadającym na koniec okresu rozliczeniowego (§ 11 ust. 3 umowy). Nadto zgodnie z § 9 umowy licencjobiorca zobowiązany był do niezwłocznego, pisemnego powiadomienia (...) o zawieszeniu, ograniczeniu lub zaprzestaniu prowadzenia działalności. W przypadku braku pisemnego zawiadomienia licencjobiorca miał zapłacić wynagrodzenie jak za czas prowadzenia działalności i w niezmiennym rozmiarze.

Dowód: wniosek o zawarcie umowy licencyjnej – stałej z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k. 124 – 125), umowa licencyjna na publiczne odtwarzanie utworów w trakcie imprez przy muzyce mechanicznej z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k. 12 – 15).

W spornym okresie w lokalu Restauracji (...) w K. odbywały się przede wszystkim stypy, komunie, urodziny oraz inne uroczystości okolicznościowe. Zorganizowana została też impreza taneczna dla koła Emerytów, Rencistów i Inwalidów.

Dowód: zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 r. 00:42:04 – 00:44:39 (płyta CD – k. 107), zeznania świadka N. P. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 r. 00:47:36 – 00:49:27 (płyta CD – k. 107), zeznania świadka I. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 r. 00:49:39 – 00:51:17 (płyta CD – k. 107), pismo (k. 128).

W październiku 2014 r. pozwana uiściła na rzecz powoda opłatę w kwocie 380 zł tytułem wynagrodzenia za udzieloną jej licencję.

Dowód: T40 kartoteka rozliczeń kontrahenta (k. 126).

Zgodnie z umową licencyjną nr (...), w okresie od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. oraz od października 2015 r. do lutego 2016 r. powód wystawił fakturę:

- w dniu 20 marca 2015 r. nr (...) za miesiąc październik 2014 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 3 kwietnia 2015 r.,
- w dniu 20 marca 2015 r. nr (...) za miesiąc listopad 2014 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 3 kwietnia 2015 r.,
- w dniu 20 marca 2015 r. nr (...) za miesiąc grudzień 2014 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 3 kwietnia 2015 r.,
- w dniu 20 marca 2015 r. nr (...) za miesiąc styczeń 2015 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 3 kwietnia 2015 r.,
- w dniu 20 marca 2015 r. nr (...) za miesiąc luty 2015 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 3 kwietnia 2015 r.,
- w dniu 31 marca 2015 r. nr (...) za miesiąc marzec 2015 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 kwietnia 2015 r.,
- w dniu 30 kwietnia 2015 r. nr (...) za miesiąc kwiecień 2015 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 maja 2015 r.,
- w dniu 31 października 2015 r. nr (...) za miesiąc październik 2015 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 listopada 2015 r.,
- w dniu 30 listopada 2015 r. nr (...) za miesiąc listopad 2015 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 grudnia 2015 r.,
- w dniu 31 grudnia 2015 r. nr (...) za miesiąc grudzień 2015 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 stycznia 2016 r.,
- w dniu 30 stycznia 2016 r. nr (...) za miesiąc styczeń 2016 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 lutego 2016 r.,
- w dniu 29 lutego 2016 r. nr (...) za miesiąc luty 2016 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 marca 2016 r.,
- w dniu 30 marca 2016 r. nr (...) za miesiąc marzec 2016 roku opiewającą na kwotę 292 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 359,16 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 kwietnia 2016 r.

Dowód: faktury (k. 16 – 28).

Z dniem 31 maja 2015 r. uległa rozwiązaniu umowa dzierżawy lokalu, przy ul. (...) w K. (64 – 420), w której pozwana prowadziła Restaurację (...).

Dowód: pismo z dnia 21 maja 2015 r. (k. 41), przesłuchanie pozwanej – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 r. 00:51:28 – 00:52:54 (płyta CD – k. 107).

W lipcu 2015 r. pozwana zwróciła się do powoda o anulowanie wystawionych przez niego faktur, wskazując, że w okresie którego one dotyczą w jej lokalu nie były organizowane żadne imprezy muzyczne. W piśmie tym

pozwana poinformowała powoda, że jedynie we wrześniu organizowana była zabawa dla Koła Emerytów, Rencistów i Inwalidów, za którą opłata została uiszczona. Nadto pozwana powołała się na ustne ustalenia, których dokonać miała z przedstawicielem powoda, że jedynie za każdą zgłoszoną przez pozwaną imprezę miała być przez powoda wystawiana faktura.

W odpowiedzi na powyższe powód w piśmie z dnia 31 lipca 2015 r. wyjaśnił, że posiadane przez niego informacje z mediów publicznych wskazują na odbyte w lokalu pozwanej imprezy taneczne w okresie obowiązywania umowy licencyjnej. Powód wskazał, że strony łączy umowa licencyjna zawarta wobec uprzedniego wniosku pozwanej o jej zawarcie. Przy tym powód wskazał na możliwość wypowiedzenia przez pozwaną łączącej strony umowy w przypadku braku akceptacji jej zapisów i zasad rozliczania imprez.

Dowód: pismo (k. 128), pismo z dnia 31 lipca 2015 r. (k. 129).

Pismem z dnia 31 marca 2016 r. powód wypowiedział łączącą strony umowę licencyjną, wskazując że przyczyną jej rozwiązania, jest niewywiązanie się przez pozwaną z § 5 przedmiotowej umowy.

Dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 31 marca 2016 r. (k. 130).

Pozwana nie zapłaciła należności z tytułu obowiązującej umowy licencyjnej za okres od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. oraz od października 2015 r. do lutego 2016 r., w związku z czym pismem z dnia 6 kwietnia 2016 r. powód wezwał ją do uregulowania zaległości. Pozwana nie odpowiedziała na skierowane do niej wezwanie i nie zakwestionowała należności nim objętych.

Bezsporne, nadto dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 06 kwietnia 2016 r. (k. 29).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów. Prawdziwość i autentyczność dokumentów złożonych i zgromadzonych w sprawie nie była przez strony kwestionowana. Wskazać należy, że nie były przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przedłożone do akt dokumenty dotyczące pozwolenia na budowę z dnia 18 grudnia 2008 r. dla przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie i adaptacji budynku magazynowego na cele usług gastronomicznych; obejmującego zgodę na zmianę sposobu użytkowania części adaptowanej z powierzchni magazynowej na cele gastronomiczne w lokalach położonych w K. przy ul. (...). Z dokumentów tych bowiem nie wynikała podnoszona przez pozwaną okoliczność, że brak było zgody Nadzoru Budowlanego na podjęcie planowanej przez nią działalności w lokalu Restauracji (...). Co istotne z treści tej dokumentacji wynikało, że dotyczy ona zmiany sposobu użytkowania pomieszczeń na lokal małej gastronomii BAR (...), a rozbieżności tej w toku postępowania strona pozwana nie wyjaśniła.

Za wiarygodne, aczkolwiek przydatne dla wyjaśnienia niniejszej sprawy jedynie w znikomym zakresie, Sąd uznał zeznania świadków M. B., N. P. i I. K.. Świadczyli oni w sposób jednoznaczny bowiem zeznali, że nie mają wiedzy co do okoliczności zawarcia i wykonywania przez pozwaną zawartej pomiędzy stronami umowy licencyjnej. Spontanicznie i szczerze zeznali, że w spornym okresie w lokalu prowadzonym przez pozwaną organizowane były uroczystości okolicznościowe, tj. jak komunie, stypy czy urodziny, co korespondowało ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i stanowiło podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Za nieprzydatne dla wyjaśnienia sprawy Sąd uznał natomiast zeznania świadków E. B., M. N.. Świadczyli oni bowiem nie mieli wiedzy co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przyznając także w toku składanych zeznań, że nic im nie wiadomo o zawartej pomiędzy stronami umowie licencyjnej i warunkach jej wykonywania.

Za wiarygodny jedynie w części Sąd uznał dowód z przesłuchania pozwanej. Za niewiarygodne, a przede wszystkim nie wsparte żadnym obiektywnym dowodem, Sąd uznał zeznania pozwanej jakoby pomiędzy stronami doszło do porozumienia, że faktury miały być wystawiane przez powoda dopiero po zorganizowaniu imprezy w lokalu prowadzonym przez pozwaną. Powyższe pozostaje w sprzeczności z treścią przedłożonej do akt sprawy, zawartej pomiędzy stronami umowy licencyjnej, jak też przedłożonymi do akt sprawy dokumentami potwierdzającymi, że

pozwana krótko po zawarciu umowy licencyjnej dokonywała na rzecz powoda płatności wynagrodzenia zgodnie z jej postanowieniami. Powyższe przeczy także stanowisku pozwanej, jakoby rozumiała treść § 5 zawartej umowy licencyjnej, w ten sposób, iż zobowiązana była do zapłaty przewidzianego nią wynagrodzenia jedynie za każdą faktycznie zorganizowaną imprezę, nie wiedząc o zastrzeżonym wynagrodzeniu ryczałtowym. Z tych samych względów za gołosłowne i sformułowane jedynie na potrzeby postępowania w sprawie Sąd uznał stanowisko pozwanej, jakoby nie uiszczala powodowi wynagrodzenia za udzieloną jej licencję w związku z brakiem faktur. Potwierdzenia w materiale dowodowym nie znalazło także stanowisko pozwanej, jakoby przyczyną dla której w spornym okresie nie organizowała wesel lub dyskotek, był brak zgody Nadzoru B., na podejmowanie takiej działalności w prowadzonym przez nią lokalu. Pozwana nie naprowadziła jakichkolwiek dowodów potwierdzających tę okoliczność; dowodu takiego, z określonych już wyżej względów nie stanowiła decyzja o pozwoleniu na budowę z dnia 18 grudnia 2008 r. wraz z załączoną do niej dokumentacją. Okoliczności tej nie potwierdzili także powołani, zgodnie z wnioskiem pozwanej, świadkowie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawało, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Zgodnie z tym przepisem organizacjami zbiorowego zarządzania są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy.

Jak stanowi art. 105 ust. 1 powołanej ustawy, domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania – co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 4.892 zł tytułem wynagrodzenia za okres od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. oraz od października 2015 r. do lutego 2016 r. w związku z udzieloną licencją na podstawie umowy obowiązującej strony od dnia 15 kwietnia 2014 roku, w tym kwoty 222,92 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych.

Jak stanowi art. 67 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych twórca może udzielić upoważnienia do korzystania z utworu na wymienionych w umowie polach eksploatacji z określeniem zakresu, miejsca i czasu tego korzystania. Zobowiązaniem upoważnionego – licencjobjorcy jest obowiązek zapłaty wynagrodzenia.

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że między powodem a pozwaną została zawarta umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanej niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie utworów ze swego repertuaru w lokalu Restauracji (...), za pośrednictwem odtwarzacza dźwięku, do których zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 2 umowy). Z tytułu udzielenia licencji pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 292 zł netto stanowiącej należność za jeden miesiąc, będący zgodnie z umową okresem rozliczeniowym. Strony uzgodniły, że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ustęp 3 umowy). Z zapisu § 6 ustęp 1 umowy wynikało ponadto, że powód w ostatnim dniu miesiąca wystawiać będzie fakturę VAT za okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ustęp 2 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury. Strony przewidziały także możliwość wypowiedzenia umowy przez każdą z jej stron z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem przypadającym na koniec okresu rozliczeniowego (§ 11 ust. 3 umowy).

Na wstępie rozważań podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie procesowym zasada ta została wyrażona w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Przepisy te nie mogą być jednak rozumiane w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie bowiem sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa 1489/11, Lex nr 1236067; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt III APa 10/14, Lex nr 1488579; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACa 693/14, Lex nr 1680070).

Tym samym w niniejszej sprawie to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania faktu zawarcia umowy oraz naliczenia wynagrodzenia zgodnie z jej zapisami. Powód obowiązkowi temu sprostał. Przedłożył bowiem umowę licencyjną z dnia 15 kwietnia 2014 r., dokumenty faktur potwierdzające istnienie należności jakie w spornym okresie winna na jego rzecz uiścić pozwana oraz wykazał, że wynagrodzenie zostało naliczone zgodnie z zapisami umowy licencyjnej.

Na pozwanej z kolei spoczywał ciężar wykazania, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie nie znajduje uzasadnionych podstaw. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana przyznała, że zawarła umowę licencyjną z powodem na podstawie, której zobowiązana była do zapłaty na jego rzecz wynagrodzenia. W toku postępowania pozwana przyznała również, że dochodzonych w niniejszej sprawie należności na rzecz powoda nie uiściła. Kwestionując zasadność dochodzonego roszczenia pozwana podnosiła, że w istocie nie wcieliła zapisów umowy licencyjnej w życie, z uwagi na fakt, że lokal, w którym miała prowadzić działalność gospodarczą nie uzyskał zgody na prowadzenie planowanej działalności. Jednocześnie pozwana zarzuciła, że w lokalu nigdy nie organizowała wesel ani dyskotek oraz, że o zaistniałej sytuacji wielokrotnie informowała (...) i uzyskiwała informację o anulowaniu wystawianych przez powoda rachunków. Pozwana podniosła również, że została oszukana albowiem z ustaleń z pracownikiem ZaiKS wynikało, że faktury będą wystawiane wyłącznie w przypadku faktycznego zorganizowania imprezy. Nadto w toku postępowania pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie.

Chybiony okazał się zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwana formułując ten zarzut powołała się na regulację dotyczącą przedawnienia roszczeń z tytułu umowy sprzedaży oraz umowy o dzieło. Umowa licencyjna natomiast nie odpowiada żadnej z tych dwóch rodzajów czynności prawnych, tym samym nie znajdują do niej zastosowania przewidziane dla nich terminy przedawnienia roszczeń. Do przedawnienia roszczeń wynikających z łączącej strony umowy licencyjnej zastosowanie znajdują ogólne terminy przedawnienia roszczeń określone w art. 118 k.c. (por. wyrok SN z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 633/10, LEX nr 1119398, Biul. SN 2011/11/13, wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., II CSK 30/11, LEX nr 1129116, wyrok S.A. w Krakowie z dnia 16 października 2015 r., I ACa 893/15, wyrok S.A. w Katowicach z dnia 15 grudnia 2015 r. I ACa 756/15). Sąd przychyliła się do stanowiska, że zbiorowy zarząd prawami autorskimi stanowi w istocie rodzaj usługi świadczonej odpłatnie na rzecz twórców. Powód jest w tym zakresie profesjonalnym uczestnikiem obrotu rynkowego, zawiera umowy cywilnoprawne o korzystanie z powierzonych utworów. Świadczenie tego rodzaju usług regulują przepisy ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, zatem do umów o świadczenie tych usług nie znajdują zastosowania regulacje szczególne (w tej sprawie zawarte w art. 751 k.c.) (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 15 grudnia 2015 r. I ACa 756/15, LEX nr 1971068). W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że (...) świadcząc określoną wyżej usługę jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu rynkowego, który z użytkownikami praw zawiera cywilnoprawne umowy na korzystanie z utworów, a z twórcami tzw. zobowiązania organizacyjne, jeżeli twórca jest członkiem tego stowarzyszenia, lub umowy o powierniczym przeniesieniu na ten podmiot autorskich praw majątkowych, jeżeli uprawniony nie jest jego członkiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 r., III SK 16/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 31). Z tych względów orzecznictwo podzieliło wyrażony w literaturze pogląd, że roszczenia o ochronę autorskich praw majątkowych przedawniają się w terminach określonych w art. 118 k.c., z wyjątkiem roszczeń o naprawienie szkody, do których ma zastosowanie art. 442¹ k.c. (do dnia 10 sierpnia 2007 r. - uchylony art. 442 k.c.) (wyrok SN z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 633/10, LEX nr 1119398, Biul. SN 2011/11/13). Zgodnie zaś z art. 118 k.c. (według stanu prawnego na dzień zamknięcia rozprawy), jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Tym samym skoro umowa licencyjna została zawarta pomiędzy stronami w dniu 15 kwietnia 2014 r., dochodzone w

niniejszej sprawie należności obejmują okres od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. oraz od października 2015 r. do lutego 2016 r., a pozew został złożony w dniu 18 maja 2016 r., dochodzone w niniejszej sprawie należności nie uległy dziesięcioletniemu przedawnieniu. Powód bowiem wystąpił do sądu z roszczeniem o zapłatę przed upływem tego terminu.

Wyjaśnić przy tym należy, że roszczenia z umowy licencyjnej nie mają charakteru roszczeń okresowych, których charakterystyczną cechą jest ich powtarzalny charakter oraz zależność wysokości świadczenia tylko od upływu czasu. Wysokość opłaty licencyjnej natomiast nie zależy tylko od upływu czasu, ale od szeregu innych okoliczności jak np. sposobu odtwarzania utworu, rodzaju utworu, rodzaju urządzenia na jakim następuje odtwarzanie. Zatem wysokość wynagrodzenia zależna jest od sposobu i zakresu eksploatacji utworów, którymi zarządza strona powodowa i nie zależy tylko od upływu czasu i w konsekwencji roszczenia o zapłatę opłat licencyjnych przedawniają się z upływem 10 - cioletniego terminu zgodnie z art. 118 k.c. tak wyrok

Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 października 2015 r.

I ACa 893/15, L..

Roszczenia licencyjne nie są związane z działalnością gospodarczą, są to bowiem roszczenia twórców, którzy stronie powodowej jako organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi powierzyli ochronę swoich praw, a sprawy dotyczące ochrony praw majątkowych twórców nie są sprawami gospodarczymi w rozumieniu art. 479(1) k.p.c. (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2011 roku III CSK 30/11). W sprawach o zapłatę należności z umów licencyjnych strona powodowa reprezentuje prawa twórców, którzy powierzyli jej zarząd tymi prawami. Roszczenia te nie są więc związane z działalnością gospodarczą strony powodowej, a znajduje do nich zastosowanie 10 - cioletni termin przedawnienia.

W ocenie Sądu zarzut niepodjęcia przez pozwaną działalności obejmującej organizację wesel oraz dyskotek w Restauracji (...) w spornym okresie w kontekście obowiązku zapłaty wynagrodzenia zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy licencyjnej był bezzasadny. W tym miejscu należy podkreślić, że to pozwana w pisemnym wniosku występowała o udzielenie jej licencji na publiczne wykonywanie lub odtwarzanie utworów chronionych deklarując, że będą one odtwarzane w trakcie zabaw, dyskotek lub imprez okolicznościowych. Ostatecznie rodzaj imprez, tj. wesela i dyskoteki, w trakcie których odtwarzane miały być utwory, określony został w łączącej strony umowie licencyjnej. Tym samym to pozwana decydowała jakie przedsięwzięcia objęte będą przedmiotem licencji. Pomimo zaprzestania, czy jak w toku postępowania wskazywała pozwana, w ogóle niepodjęcia działalności, w związku z którą miało mieć miejsce korzystanie z chronionych utworów, pozwana o tym fakcie nie zawiadomiła na piśmie powoda, do czego była zobowiązana zgodnie z § 9 umowy z dnia 15 kwietnia 2014 r. Tym samym, zgodnie z § 9 umowy, do czasu zawiadomienia powoda na piśmie o ograniczeniu czy też zaprzestaniu prowadzenia działalności w zakresie wesel czy dyskotek, nadal była zobowiązana do zapłaty wynagrodzenia jak za czas prowadzenia działalności gospodarczej w tym zakresie. W aktach sprawy brak jakichkolwiek dowodów wskazujących, że pozwana zawiadomienia takiego, zgodnie z postanowieniami umowy, dokonała. Okoliczności tej nie wykazali też powołani w sprawie, zgodnie z wnioskiem pozwanej, świadkowie. Zawiadomienia takiego nie stanowi przy tym także złożone do akt sprawy pismo pozwanej skierowane do powoda w lipcu 2015 r. W jego treści bowiem pozwana nie zawiadomiła powoda o zaprzestaniu czy też ograniczeniu prowadzonej działalności gospodarczej, a jedynie wniosek o anulowanie wystawionych przez powoda faktur ze względu na nieorganizowanie w lokalu w okresie, którego one dotyczą, żadnych imprez muzycznych. Zauważyć również należy, że pismo to pochodzi z lipca 2015 r. podczas gdy należności, których zapłaty domaga się powód w niniejszej sprawie dotyczą okresu od października 2014 r. do kwietnia 2015 r. oraz od października 2015 r. do lutego 2016 r.

Strona pozwana nie wykazała też jakoby zobowiązana była do uiszczania ustalonego wynagrodzenia jedynie w przypadku faktycznego zorganizowania zadeklarowanych imprez. Z umowy zawartej przez strony jednoznacznego wynika, że strony umówiły się na ryczałtową stawkę wynagrodzenia za każdy miesiąc obowiązywania umowy. Na takie postanowienie zgodę wyraziła każda ze stron, zamieszczając w łączącej je umowie zapis o zryczałtowanym wynagrodzeniu autorskim w wysokości 292 zł netto płatnym za okres rozliczeniowy, który w niniejszej sprawie wynosił jeden miesiąc (§ 5 ust. 2 umowy). Pozwana nie naprowadziła jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby jej

stanowisko, że strony dokonały ustnych, wiążących ustaleń co do obowiązku zapłaty wynagrodzenia z tytułu udzielonej licencji tylko w przypadku uprzedniego zawiadomienia powoda o zorganizowaniu przez pozwaną imprezy. Nawet gdyby ustalenia takie zostały dokonane nie byłyby one skuteczne bez potwierdzenia ich na piśmie, skoro zgodnie z § 10 ust. 1 umowy, zmiany umowy co do zasady wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Na marginesie należy zauważyć, że już w świetle zasad doświadczenia życiowego, nie sposób uznać, by strony umowy, z których każda pozostaje podmiotem profesjonalnym w obrocie gospodarczym, dokonywały kolejno wiążących, ustnych uzgodnień, sprzecznych z postanowieniami uprzednio zawartej umowy pisemnej.

To samo należy odnieść do ponoszonych przez pozwaną twierdzeń jakoby pozwana zgłaszała powodowi uwagi do zawartej umowy oraz kolejno skutecznie odstąpiła od niej. W materiale bowiem brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających stanowisko pozwanej w tym przedmiocie. Dodatkowo pozostaje ono w sprzeczności z bezspornym faktem (niezakwestionowanym także przez samą pozwaną), że dokonywała ona płatności wynagrodzenia na rzecz powoda po zawarciu umowy w dniu 15 kwietnia 2014 r. Okoliczność tę wykazał powód przedkładając do akt sprawy kartotekę rozliczenia kontrahenta wskazującą, że pozwana uiściła kwotę wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2014 r.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawało, że pozwana nie skorzystała z przysługującego jej prawa do wypowiedzenia umowy łączącej strony, pomimo, iż według deklaracji składanych w toku postępowania w spornym okresie w lokalu nie organizowała dyskotek oraz wesel. Tym samym łącząca strony umowa licencyjna z dnia 15 kwietnia 2014 r. nadal obowiązywała, w związku z czym po stronie pozwanej istniał obowiązek zapłaty przewidzianego jej treścią wynagrodzenia.

W świetle powyższego jako nieuzasadniony pozostawał także zarzut pozwanej, jakoby łącząca strony umowa licencyjna wygasła z dniem 21 kwietnia 2015 r., wobec wypowiedzenia zawartej przez pozwaną umowy dzierżawy lokalu, w którym prowadzić miała swoją działalność. Brak w łączącej strony umowy licencyjnej uregulowań na taką okoliczność. Z kolei analiza treści umowy prowadzi do wniosku, że w takiej sytuacji to w gestii pozwanej pozostawało: bądź jej wypowiedzenie, bądź też zawiadomienie o zaprzestaniu prowadzenia działalności zgodnie z wyżej powołanym § 9 umowy. Pozwana jednak zaniechała którejkolwiek z tych czynności, doprowadzając do sytuacji, w której łącząca strony umowa licencyjna nadal obowiązywała. W tym zakresie należy mieć na względzie, że nie jest istotne, w aspekcie praw i obowiązków stron umowy licencyjnej, czy uprawniony z licencji rzeczywiście z nabytych praw autorskich korzysta. Stąd też jeżeli w umowie licencyjnej przewidziano, że licencjobiorca będzie korzystał z majątkowych praw autorskich na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, to samo zaprzestanie prowadzenia takiej działalności nie powoduje wygaśnięcia po jego stronie obowiązku wykonywania umowy, w szczególności uiszczania należnego twórcy wynagrodzenia, o ile nie zachodzą okoliczności, skutkujące wygaśnięciem zobowiązania z mocy prawa (por. art. 475 § 1 k.c.) – co nie miało miejsca w niniejszej sprawie, a przynajmniej okoliczności takiej nie wykazała sama pozwana (wyrok SA w Poznaniu z dnia 16 stycznia 2014 r. I ACa 1166/13, LEX nr 1422387).

Za całkowicie niewykazany należy uznać zarzut pozwanej, że została oszukana przez pracownika powoda co do treści umowy. Ponownie należy wskazać, że wiążące znaczenie ma treść pisemnej umowy. Po drugie, pozwana nie naprowadziła żadnych wiarygodnych środków dowodowych na tę okoliczność.

Co do ponoszonego w toku postępowania przez pozwaną zarzutu, że w okresie objętym sporem, nie otrzymywała od powoda faktur za poszczególne, miesięczne okresy rozliczeniowe należy zauważyć, że art. 455 k.c. wyróżnia zobowiązania terminowe i bezterminowe. W zobowiązaniach terminowych termin ich wykonania wynika z treści czynności prawnej, czyli w tym przypadku z zawartej między stronami umowy. Zgodnie z jej § 5 ust. 2 okresem rozliczeniowym wynagrodzenia był miesiąc kalendarzowy. Również w miesięcznych stawkach podana była kwota zryczałtowanego wynagrodzenia. Termin płatności wynagrodzenia za jeden miesiąc określony został na 14 dni od dnia wystawienia dokumentu faktury za dany miesiąc. Jednocześnie, zgodnie z § 6 ust. 1 umowy powód dokument faktury miał wystawiać w ostatnim dniu miesiąca, z który należy było wynagrodzenie. Terminem płatności miesięcznego wynagrodzenia należnego powodowi był więc 14-ty dzień każdego miesiąca. Tym samym zobowiązanie pozwanej miało charakter terminowy i jako takie powinno być wykonywane we wskazanym w umowie terminie, tj. do 14-tego

dnia każdego miesiąca. Wobec terminowego charakteru zobowiązania pozwanej bez znaczenia był zatem zawarty w § 6 ust. 2 umowy zapis, że otrzymana faktura VAT stanowi wezwanie do spełnienia świadczenia na rzecz powoda. W świetle powyższego, wbrew stanowisku pozwanej, nie miał wpływu na obowiązek terminowej zapłaty wynagrodzenia za udzielenie licencji brak doręczenia jej dokumentów faktur w spornym okresie. Postanowienia łączącej strony umowy licencyjnej były bowiem jednoznaczne i wprost określały w jakim terminie pozwana zobowiązana jest dokonać płatności zryczałtowanego, ściśle określonego, wynagrodzenia miesięcznego. W tym zakresie należy mieć na względzie, że fakt, iż faktury wystawione zostały w okresie późniejszym działał w istocie na korzyść pozwanej, bowiem wydłużony został termin płatności spornych należności.

Nie mogły mieć też znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy podnoszone przez pozwaną zarzuty dotyczące braku podpisów, na przedstawionych przez powoda do akt sprawy fakturach, osób uprawnionych do ich wystawienia. W tym zakresie Sąd podziela w pełni stanowisko powoda, że obowiązujące obecnie przepisy prawa nie wymagają opatrzenia faktur podpisem jej wystawcy. Podpis bowiem nie jest jednym z obligatoryjnych elementów składowych treści dokumentu faktury określonych w art. 106 lit. e) ustawy o podatku od towarów i usług.

Wobec powyższego dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie o zapłatę wynagrodzenia na rzecz powoda, w związku z łączącą strony umową licencyjną z dnia 15 kwietnia 2014 r. zasługiwało na uwzględnienie w całości. Łączna kwota należności z tego tytułu wynosi 4.669,08 zł (13 x 359,16 zł). Podstawę prawną zobowiązania pozwanej stanowił art. 353 § 1 k.c., zgodnie z którym zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

W niniejszej sprawie powód dochodził także zasądzenia na jego rzecz kwoty skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia, naliczonych do dnia złożenia pozwu w wysokości 222,92 zł. Odsetki te zostały prawidłowo naliczone biorąc pod uwagę terminy płatności poszczególnych należności wskazane na fakturach. Podkreślenia wymaga, że w fakturach wystawionych w jednym dniu (20 marca 2015 r.) za okres od października 2014 r. do lutego 2015 r. wskazano termin płatności 3 kwietnia 2015 r. tj. 14 dni licząc od dnia wystawienia faktury. Wobec późniejszego wystawienia faktur nie naliczono zatem pozwanej odsetek od terminu płatności za poszczególne miesiące zgodnie z zapisami umowy.

W konsekwencji cała należność tj. 4.892 zł (4.669,08 zł + 222,92 zł) podlegała zasądzeniu od pozwanej na rzecz powoda.

O odsetkach od kwoty 4.669,08 zł Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., a odsetkach od kwoty 222,92 zł na podstawie art. 482 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.892 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 18 maja 2016 r. do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi stronę pozwaną jako przegrywającą sprawę w całości. Na koszty procesu składało się: wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej, które ustalono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) na kwotę 900 zł, opłata od pozwu w kwocie 245 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Łączne koszty poniesione przez powoda to kwota 1.162 zł i taką też kwotę zasądzone od pozwanej na rzecz powoda w punkcie 2a wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd w pkt 2b wyroku nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu 140,16 zł tytułem kosztów stawiennictwa świadków na rozprawie, tymczasowo pokrytych ze środków Skarbu Państwa.

/-/ SSO Magdalena Ławrynowicz